

budoucích zvěrolékařů, a stojící dobytek, který čeká na popravu, tak ti žáci pod vedením svého profesora vyjímají svoje budoucí nástroje a náčiní a otevírají hrud' živým kravám, aby žáci viděli, jak vypadá živé srdce, živé plíce, živá játra, živá slezina, živé žaludky a profesor ukazuje a poučuje, jak vypadají živé orgány krávy, a nikdo si nevšimne živých kravských očí... Pane Hrabale, těch očí, o kterých básníci starého Řecka říkají, že se podobají očím bohůň, Afrodité byla volooká, nejkrásnější oči na světě... Pane Hrabale, Řekové a ostatní staré národy věděly, že zabít krávu je vražda, proto se o vinu rozdělili s bohy, obětovali ty krasavice a krasavce bohům, rozdělili se o prolitou krev a přenesli pocit viny i na svoje bohy a teď my beztrestně zabijíme zvířata na jatkách, ale to je málo, ještě před vraždou se budoucí zvěrolékaři derou za živa do útroby, aby se naučili a poznali to, co z učeben poznali jen teoreticky... Pane Hrabale, něco se s tím musí dělat a já jsem jeden z těch, protože ty nevinné kravské oči, ty oči jatečnických krav, těch ubohých Chagallových krav, ty oči obžalovávají nejen mne, nejen vás, ale celé lidstvo z vraždy, takže někdy musím, pane Hrabale, dát pozor, abych z těchto obrazů neumřel... Hovořil do mne mladý muž, jeho rty se pohybovaly na bolteci mého ucha a já jsem znovu viděl ty oči těch mých

nu Poláchovi přitížil ještě tím, jakým způsobem a jak moc zlikvidovaly ty moje kočky a ještě zlikvidují zpěvavé ptáčky, všechny ty nevinné ptáčky, kteří obveselují pracující, když jsou na rekreaci, když se vrací z práce, když otevírají okna svých stavení na periferiích, dokonce i okna ve městě, kde v parcích jen to řinčí ptačím zpěvem, který napomáhá budovat socialismus, a tady on se musí přít s národním výbořem a žaluje věci tak samozřejmé a jasné, o tom, jak odcházejí každou sezónu hejna a hejna zpěvavých ptáčků, díky vzduchovkám a díky kočkám. Když skončil pan Polách svoji řeč, a celý se leskl v přítmi shora osvětleného auta, popřál jsem mu hodně úspěchů v jeho dalším boji o záchranu zpěvavých ptáčků a řekl jsem mu, že je statečný člověk. A tu se v matněm a rozptýleném světle ke mně přitočila kučeravá hlava ze zadního sedadla, skoro mi položila ústa na moje ucho, odtáhnul jsem se, tam seděl vysoký mladík, syn pana Polácha, a když jsem opět vrátil svoji hlavu do profilu, ten mladík mi znovu položil ústa na ucho a šeptal mi... A co, pane Hrabale, ty ubohé krávy, ty Chagallovvy krávy? Musíme bojovat za humánní zacházení i s jatečnickým dobyt看em... ach ty Chagallovvy ubohé krávy! Na některých jatkách, v těch městech, kde jsou vysoké školy zvěrolékařské, tam na jatka přicházejí celé třídy těch